

ת"פ 52459/07/15 - מדינת ישראל נגד אחלאם עודה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

10 יולי 2016

ת"פ 52459-07-15 מדינת ישראל נ' עודה

לפני
בענין
כבוד השופטת מיכל ברק נבו
מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד שלומי ויזן

המאשימה

נגד

אחלאם עודה (עצירה)
על ידי ב"כ עו"ד גל וולף

הנאשמת

הנאשמת הובאה על ידי שב"ס

גזר דין

הרקע וכתב האישום

1. הנאשמת הודתה ביום 25.5.16 בכתב אישום מתוקן, והיא הורשעה על פי הודאתה בקשירת קשר לבצע פשע (סיוע לשוד), עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין], בסיוע לשוד בנסיבות מחמירות בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 402(ב), יחד עם סעיפים 29 ו-31 לחוק העונשין, ובסיוע לאחר מעשה, עבירה לפי סעיף 260 לחוק העונשין.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, שבמסגרתו תוקן כתב האישום בעניינה של הנאשמת, אך אין ביניהם הסדר עונשי.

2. בהתאם לכתב האישום המתוקן, סמוך לפני ה-25.4.15 קשרו הנאשמת, חברתה אלאא, וחמישה אחרים [כולם ביחד - החבורה; חמשת האחרים - האחרים], לשדוד רכב מסוג ב.מ.וו ששווי כ-400,000 ₪, השייך למתלונן. במסגרת הקשר יצרה אלאא קשר טלפוני עם המתלונן בין הימים 23-25.4.15 ופיתתה אותו להיפגש איתה, באמתלת שווא. ביום 25.4.15 ביקשה אלאא מהנאשמת את רכב השברולט שלה ובהמשך אותו יום, סמוך לשעה 21:00 ובהתאם לתכנון האמור לעיל, נפגשה אלאא עם המתלונן בתחנת דלק, שם השאירה את השברולט של הנאשמת, ונסעה עמו עד שהגיעו לחורשה מבודדת בסמוך לבורגתה [החורשה המבודדת]. במקביל, הגיעו שניים מהאחרים ביחד עם הנאשמת, שהכווינה אותם, לחורשה המבודדת. למקום הגיעו גם שלושת האחרים הנותרים, ברכב השברולט. בעוד הנאשמת יושבת ברכב, יצאו חמשת האחרים מהרכב כשהם רעולי פנים. לבקשת אחד מהאחרים, נשארה הנאשמת לשבת ברכב, בצורה פסיבית. חמשת האחרים ניגשו לרכבו של המתלונן, הכו אותו בפניו ואחד מהם הכה את המתלונן בראשו, באמצעות ידית של אקדח שבו אחז. החמישה משכו את המתלונן מהרכב, כיסו את ראשו כדי שלא יוכל לראות, והעבירו אותו לרכב השברולט. הם נטלו מהמתלונן 2,000 ₪ במזומן שהיו בארנקו, את תעודת הזהות שלו, את שעונו ואת מכשיר הטלפון

הסלולרי שלו.

אלא ואחד מהאחרים נמלטו מהמקום ברכב של המתלון, ונסעו לכפר בשטחי הרשות הפלסטינית, סמוך לטול כרם. הנאשמת נסעה עם אחד מהאחרים לביתה, והם המתינו שם יחדיו. שלושה מהאחרים הסיעו את המתלון לאיזור המזבלה בקלנסואה, הורידו אותו מהרכב, קשרו את ידיו באמצעות שרוכי נעליו שאותם פרמו, והורו לו שלא לספר לאיש על אודות השוד. לאחר מכן הכניסו את המתלון לרכבם ונסעו אל סמוך לגשר המוביל לכביש 6, שם הורידו אותו ונסעו מהמקום.

כתוצאה ממעשי החבורה נחבל המתלון חבלה של ממש, והוא דימם בראשו. סמוך לחצות התקשרה אלא לנאשמת וביקשה שתבוא לאסוף אותה ואת אחד מהאחרים מהמחסום סמוך לטול כרם. כך עשתה הנאשמת, והסיעה את השניים לביתה. לאחר מכן נפגשה כל החבורה בביתה של הנאשמת. אחד מהם חילק סכום כסף לכל אחד מהחבורה, למעט הנאשמת, וכל משתתפי החבורה, למעט הנאשמת, שברו את מכשירי הטלפון הניידים שהחזיקו בהם וזרקו אותם לפח. הם סיכמו שלא לדבר על השוד. לאחר השוד אמרה הנאשמת לאלא שתצבע את שיערה ותשנה את תסרוקתה, שכן המתלון יכול לזהותה. אלא עשתה כן על מנת להקשות על זיהויה. הנאשמת ניקתה את רכב השברולט מדמו של המתלון ומכרה אותו.

תסקיר שירות המבחן

3. עובר לטיעונים לעונש נשלחה הנאשמת לשירות המבחן, לשם קבלת תסקיר. מתסקיר שירות מבחן (מיום 28.6.16) עולה כי הנאשמת בת 29, גרושה מזה כשנה ואם לשלושה ילדים. טרם מעצרה התגוררה הנאשמת בקלנסואה ועבדה במשך שנה וחצי כמטפלת במעון לילדים בעלי צרכים מיוחדים. עוד עולה כי הנאשמת ניהלה אורח חיים נורמטיבי עובר למעצרה, וכך גם הוריה ואחיה. מאז מעצרה תיארה הנאשמת מצוקה רגשית עקב כך שילדיה נמצאים עם אביהם, והיא אינה מתראה עמם באופן קבוע (לאור הגירושין ומורכבות הקשר שלה עם הגרוש).

לנאשמת אין עבר פלילי וזוהי הסתבכותה הראשונה עם החוק. אשר לעבירה הנוכחית, הנאשמת מכירה את יתר המעורבים בפרשה ולאחר גירושה אף לנה אצל הנאשמת הנוספת - אלא - נוכח יחסיה הקרובים. הנאשמת הכחישה כי הייתה מעורבת או לקחה חלק בתכנון העבירות. כל חלקה הסתכם בכך שלוותה את יתר הנאשמים למקום שבו הייתה אלא, זאת מבלי שידעה דבר על תכנון המעשים כלפי המתלון. עוד שללה הנאשמת מעורבות אקטיבית כלשהי בפגיעה במתלון, ולדבריה המתונה ברכב. לאחר המעשה, הנאשמת אישרה את מעורבותה עם יתר הנאשמים כאשר הסיעה אותם ברכבה. עוד אישרה כי לאחר מכן סייעה לאלא לשנות את חזותה, במטרה למנוע את מעצרה. הנאשמת תיארה כי לאחר מעצרה של אלא, היא הגיעה מיזמתה לתחנת המשטרה ומסרה מידע על אודות ביצוע המעשים על ידי האחרים, וזאת מאחר שחשה תחושת אשמה ואחריות. הנאשמת תיארה חרטה ובושה בשל מעורבותה בביצוע העבירות.

מבחינת גורמי סיכוי העריך שירות המבחן כי הנאשמת מודעת להתנהגותה הבעייתית והיא אינה מאופיינת בקווי אישיות או דפוסים עברייניים מושרשים. הנאשמת שיתפה פעולה עם שירות המבחן ותפקודה בבית המעצר חיובי. לדעת שירות המבחן, המעצר הממושך, מיום 14.7.15, והמחירים שנלוו לכך (ילדיה נמצאים עם אביהם והיא אינה רואה אותם באופן קבוע), היו גורם מרתיע ומפחית סיכון להישנות ביצוע העבירות. לפיכך, הערכת שירות המבחן כי **הסיכון להישנות**

ביצוע עבירות בעתיד נמוך, וכן הערכת הסיכון לחומרתן הצפויה, אם תהיה מעורבות, צפויה להיות נמוכה גם כן.

לאור כל האמור המליץ שירות המבחן להשית על הנאשמת מאסר בחפיפה מלאה לתקופה שבה היא שוהה במעצר. בנוסף, הומלץ לקבוע פיצוי למתלונן, וככל שלא תוטל על הנאשמת תקופת מאסר ממושכת נוספת, הומלץ להטיל צו פיקוח שירות מבחן למשך שנה.

הטיעונים לעונש

4. ב"כ המאשימה טען כי מדובר בשוד מזוין מרובה משתתפים, שבוצע בחבורה, מאורגן בקפידה. הנאשמת לקחה חלק מסוים בביצוע השוד, הגם שלא הייתה שותפה לליבת השוד. היא סיפקה אמצעים שהיו הכרחיים לביצועו והובילה את שאר הנאשמים למקום שבו שהתה אלא עם המתלונן. לכן הורשעה בסיוע לשוד.

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות הוא שמירה על שלומו וביטחונו של הפרט כנגד ביצוע עבירות רכוש ואלימות. מידת הפגיעה בערך זה היא גבוהה ביותר ולנאשמת היה חלק בביצוע העבירות הללו. אין מחלוקת כי את עיקר הפגיעה בו ספג המתלונן מהנאשמים האחרים ולכולם היה חלק גדול יותר מאשר חלקה של הנאשמת. אין מחלוקת שהיא לא השתתפה בהכאת המתלונן, ולא השתתפה בחטיפתו לאחר האירוע והשלכתו במקום אחר. לפיכך, חלקה של הנאשמת באירוע קטן יותר מחלקם של האחרים, ובכך יש כדי להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 5944/13 **סלמאן נ' מדינת ישראל** [18.2.14]. מפסק דין זה עולה כי העונש ההולם בגין עבירת השוד הוא בין 4 שנות מאסר ל-8 שנות מאסר, והמתחם ההולם לעבירת הסיוע לשוד נע בין 20 חודשי מאסר ל-4 שנות מאסר. מתחם זה, שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי, אושר על ידי בית המשפט העליון (פסקה 15 לפסק הדין). באותו מקרה, הוטל על המערער, שהורשע על פי הודאתו בעבירה של סיוע לשוד מזוין כלפי נהג מונית, עונש של 20 חודשי מאסר בפועל וערעור על גזר הדין נדחה. לטעמו של התובע, נסיבות האירוע בעניין סלמאן פחות חמורות מענייננו, שכן סלמאן נסע עם נאשם נוסף במונית, תפקידו היה לדבר עם נהג המונית בעברית, והוא השאיר את המתלונן עם שותפו לעבירה, והאחרון הוא ששדד את נהג המונית. במקרה שלפנינו, קיימות עבירות נוספות מלבד הסיוע לשוד - סיוע לאחר מעשה.

לעניין חומרתה של עבירת השוד והצורך להחמיר בענישה, מתוך מתן משקל בכורה לשיקולי גמול והרתעה, תוך העדפתם על נסיבותיו של העבריין, הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 5881/14 **ביארי נ' מדינת ישראל** [26.7.15], לדבריו של כב' השופט שהם בפסקה 13.

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם ענישה שמתחיל מ-24 חודש ומגיע עד 48 חודשים.

המאשימה מסכימה כי יש למקם את הנאשמת בחלקו התחתון של המתחם. זאת, נוכח עברה הנקי ללא רבב, הודייתה כבר בשלבי החקירה הראשונים, נטילת אחריות מלאה ושיתוף פעולה עם הרשות החוקרת, אשר הביאה להפללת האחרים. יש לזקוף לזכותה של הנאשמת נתונים חיוביים העולים מתסקיר שירות המבחן מיום 28.6.16, לרבות העובדה כי עובר לביצוע העבירה היו חייה נורמטיביים, היא עבדה בעבודה מסודרת וגידלה 3 ילדים. שירות המבחן העריך כי

המעצר הממושך מהווה גורם מרתיע ומפחית סיכון בעניינה ועל כן העריך את הסיכון להישנות ביצוע העבירה כנמוך. יש לזקוף לזכות הנאשמת את נסיבותיה האישיות. עוד ציין הפרקליט, כי שאר המעורבים בפרשה משוחררים מזה זמן רב, למרות העובדה שחלקם בביצוע העבירות משמעותי באופן ניכר מחלקה של הנאשמת, וזאת בשל העדפה אישית של הנאשמת להישאר במעצר, משיקולים שלה.

בשולי דבריו הוסיף הפרקליט כי ייתכן שבית המשפט יסבור שנסיונותיה של הנאשמת מצדיקות חריגה מהמתחם לקולא, והמאשימה אינה מתנגדת לכך, ומבוקש שבית המשפט יטיל על הנאשמת - בנוסף למאסר בפועל - גם מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי למתלונן.

5. ב"כ הנאשמת טען שעתירתו העונשית של ב"כ המאשימה אינה הולמת את הנסיבות בתיק דנן. חשוב לזכור, כי לנאשמת לא מיוחס כל חלק בהתנהלות האלימה כלפי המתלונן. היא לא הייתה שותפה להכאתו, היא יושבה ברכב בהוראת אחד הנאשמים האחרים, היא לא הייתה שותפה לחטיפה לאחר מעשה וגם לא הייתה שותפה לחלוקת השלל והרווחים. עיקר חלקה היה בהכוונת מי מהאחרים לחורשה המבודדת ולאחר השוד אספה את חברתה אלא מהמחסום ואמירה לאלאא שתצבע את שיערה. נוסף על כך, ניקתה את רכב השברולט ומכרה אותו. זהו למעשה כל חלקה של הנאשמת באירוע. מבלי להמעיט מחומרת כתב האישום, חלקה של הנאשמת בתוכו הוא קטן ושולי.

לעניין הענישה הנוהגת, ציין הסניגור כי קשה למצוא פסיקה המאחרת לתיקון 113, המלמדת על המתחם ההולם, נוכח הנסיבות הייחודיות של האירוע וחלקה הקטן של הנאשמת. ההגנה הפנתה לע"פ 1257/14 **כרים נ' מדינת ישראל** [16.6.14] [עניין כרים]. באותו מקרה הואשמו ארבעה נאשמים בביצוע שוד ונלקח סכום כסף של 16,000 ₪. הנאשמים באותו אירוע, שניתן להשוות את חלקם לחלקה של הנאשמת כאן, היו נוכחים במקום, ולגביהם קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר אחת לשלוש שנים. נוסף על כך, למרות שהנאשמים שם לא שיתפו פעולה עם שירות המבחן, ולא נטלו חלק בקבוצות של שירות המבחן, הגיע בית המשפט למסקנה כי ניתן לסטות ממתחם העונש ההולם והוטל עליהם מאסר בן שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות.

אשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת: היא בת 29, גרושה ואם לשלושה ילדים בגילאים 5, 7 ו-8. הנאשמת בחרה להתגרש מבעלה, חרף העובדה כי במגזר שאליו היא משתייכת מדובר בצעד חריג ביותר. זאת, מאחר שסבלה מאלימות מצדו כלפיה. בגין אותה אלימות תלוי ועומד תיק נגד הגרוש, ללמדך שאין מדובר בטענות בעלמא. למרבה הצער, מי שקיבל חזקה על שלושת הילדים, בשל היותה של הנאשמת במעצר, הוא אותו גרוש. שירותי הרווחה מעורבים בגידול הילדים ומפקחים על גידולם, מאחר שהגרוש אינו מסוגל, ככל הנראה, לעמוד במטלה. הסניגור ציין כי כאשר גידלה הנאשמת את הילדים בגפה, שירותי הרווחה לא נאלצו להיות מעורבים ואורח החיים של המשפחה היה נורמטיבי.

הנאשמת בחרה להישאר במעצר עד תום ההליכים, למרות שהייתה יכולה להשתחרר כבר שבועיים לאחר מעצרה. היא הבינה את הטעות שעשתה באירוע מושא כתב האישום, וסברה כי עליה לקבל עונש. לדברי הסניגור, הנאשמת לא רצתה להגיע למצב שבו תצא ממעצר, תחיה תקופה מסוימת בביתה עם הילדים, ולאחר מכן תיאלץ לשוב לכלא. היא סברה שתרחיש כזה עשוי לגרום נזק רב לילדיה, ועל כן בחרה להישאר עצורה.

הנאשמת נעדרת כל עבר פלילי, סיימה 12 שנות לימוד, בעלת תעודת בגרות מלאה והחלה בלימודים אקדמאיים, במכללת בית ברל, שאותם נאלצה להפסיק עקב גידול הילדים. עד מעצרה עבדה כמטפלת במעון לילדים אוטיסטיים,

במשך מספר שנים, וגם עובדה זו מלמדת על אופיה יוצא הדופן.

נוכח כל האמור, טוען הסניגור, נשאלת השאלה כיצד הגיעה נאשמת זו, שעברה נורמטיבי, להיות מעורבת באירוע מושא כתב האישום. והתשובה, לדברי ההגנה, היא זו: כאשר החלה הנאשמת את תהליך הגירושין מבעלה, נותרה ללא כל מעטפת תומכת. הגירושין הם מעשה שהוא יוצא דופן בעדה המוסלמית. בהעדר כל תמיכה ממשפחתה ומהסביבה, הכירה הנאשמת את אלא, הן הפכו לחברות טובות ואף התגוררו בשלב מסוים ביחד. היא הכירה חברים נוספים של אלא, וכך התגלגלה לטעות האיומה שבבסיס כתב האישום. מדובר במי שעשתה טעות קשה, אך כעולה מתסקיר שירות המבחן - יש לנאשמת הכוחות לצאת מהמצב שאליו הגיעה.

ניתן לראות את החרטה והבושה של הנאשמת גם מתוך העובדה שלאחר המעשה, כאשר הבינה את הנזק שנגרם למתלון, היא פנתה מיוזמתה למשטרה. המשטרה אינה זו שהגיעה אליה ואלמלא פנייתה של הנאשמת למשטרה, ספק אם היה מוגש כתב אישום בגין האירוע דנן. כיום הנאשמת היא עדת תביעה נגד הנאשמים האחרים, שהואשמו בכתב אישום נפרד. דברים אלה משליכים אף הם על השיקולים ומלמדים על הבעת חרטה אמיתית, וגם על סיכויי השיקום של הנאשמת.

קיימת אינדיקציה נוספת לסיכויי השיקום של הנאשמת, וזו נובעת מגורמי הטיפול בנווה תרצה, שאליהם פנה שירות המבחן. כפי שצוין בתסקיר, העובדת הסוציאלית בנווה תרצה ציינה באזני שירות המבחן כי הנאשמת מתפקדת באופן חיובי, משתלבת בעבודה ובשיחות פרטניות, משתתפת בקבוצות באגף החינוך, נמצאת בקשר עם המחלקה לשירותים חברתיים במקום מגוריה בכל הקשור לגידול הילדים, ובכך ניתן לראות חיזוק מגורם נוסף לכך שהנאשמת עלתה על דרך המלך.

שירות המבחן התייחס גם לכך שהנאשמת מגלה אמפתיה כלפי המתלון והערכת הסיכון בעניינה היא נמוכה. שירות המבחן התייחס גם לגבול המרתיע שסיפק המעצר, כמו גם ההרחקה של הנאשמת מילדיה, והמליץ להסתפק בתקופת המעצר שריצתה הנאשמת עד כה. מדובר בהמלצה יוצאת דופן, שמשקפת אף היא את עמדת שירות המבחן כלפי הנאשמת.

ב"כ הנאשמת הצטרף לעתירת קצינת המבחן, וביקש להסתפק בעונש של מאסר שאורכו כמעצר שבו היא נמצאת עד כה, מאז 14.7.15.

6. הנאשמת בדבריה האחרונים לעונש הביעה צער על מעשיה. היא ציינה כי היא תקבל כל מה שבית המשפט יחליט להטיל עליה, אך היא מבקשת לחזור לילדיה מהר ככל האפשר. עוד ציינה באזני בית המשפט, כי בכוונתה לפנות, ביחד עם ילדיה, להכוונה של טיפול פסיכולוגי, על מנת לאפשר חזרת משפחתה לחיים נורמליים מהר ככל האפשר.

דין והכרעה

7. במקרה שלפנינו מדובר במספר עבירות באירוע אחד, ועל כן יש לקבוע מתחם ענישה אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם

8. הערך החברתי שנפגע הוא זכותו של אדם לשלמות גופו, לביטחון האישי ולשמירה על רכשו. מידת הפגיעה בערך המוגן באירוע כולו היא גבוהה למדי. מדובר באירוע שבו רומה המתלונן להגיע למקום מסוים בתואנת שווא, באותו מקום בוצע בו מעשה אלימות, נגנב רכבו, הוא נחטף ולאחר מכן, הנאשמים האחרים הוסיפו לפגוע בו ונטשו אותו במקום כלשהו. עם זאת, חלקה של הנאשמת בגרימת אותה פגיעה הוא קטן יחסית.

קדם תכנון לביצוע העבירה. ניתן ללמוד על כך מהשתלשלות העניינים שהחלה בכך שהנאשמת נתנה את רכבה לאלא, שנסעה למפגש עם המתלונן. לאחר מכן הובילה את הנאשמים האחרים לחורשה המבודדת, שם המתינה ברכב בזמן שהאחרים ביצעו את זממם. אין לשכוח, כי גם אם חלקה הפעיל של הנאשמת במעשים לא היה חלק משמעותי, היא הודתה והורשעה לא רק בסיוע לשוד, אלא גם בקשירת קשר לסיוע לשוד, כך שהייתה חלק מהתכנון המוקדם.

חלקה של הנאשמת באירוע היה, כאמור, קטן יחסית. היא לא נטלה כל חלק במעשים האלימים עצמם. היא הייתה שותפה למעשים שקדמו לאירוע השוד האלים גופו, ולא נטלה חלק בחטיפה שלאחר השוד, ועל כן בתיקון שבוצע לכתב האישום בעניינה הוסרה עבירת החטיפה מהעבירות המיוחסות לה, ובאשר לשוד הואשמה רק בקשירת קשר ובסיוע. לאחר מעשה היה לה חלק בניסיון לטשטש את מעשי העבירה, הן כאשר הציעה לאלא לצבוע שיערה ולשנות את תסרוקתה, הן בניקוי רכב השברולט. אין ספק, כי אלמלא חלקה הקטן באירוע, שהוא נתון חשוב לעניין קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין), היה מקום לקבוע מתחם חמור יותר (אף בהתחשב בכך שהנאשמת הואשמה בסיוע לשוד, ולא בשוד, על כל המשתמע מכך).

הן הנזק הפוטנציאלי והן הנזק הקונקרטי מביצוע המעשים הוא גדול. למתלונן נגרמו חבלות ממשיות כתוצאה מהאירוע, נגרמה פגיעה בו שאיננה פיזית בלבד ואין מדובר בנזק מבוטל.

9. מדיניות הענישה הנוהגת: עייתי בפסקי הדין שאליהם הפנו הצדדים ובפסיקה נוספת. בעניין זה, אוסיף ואפנה לע"פ 2840/11 יאסין ואח' נ' מדינת ישראל [14.6.12], שבו דן בית המשפט העליון בערעורם של שלושה מעורבים שהורשעו, בין היתר, בסיוע לעבירת שוד. המערער שעניינו, לטעמי, רלוונטי לעניינינו, הוא המערער קוסקוסה, שעליו הוטל בסופו של יום עונש מאסר בפועל בן 19 חודשים. חלקו באירוע היה שולי יחסית, הוא נעדר עבר פלילי, היה צעיר בן 26 ובניגוד לעניינינו - הוא נהנה מפירות השוד. באותו מקרה, שקדם לתיקון 113, לא נקבע מתחם ענישה, אך יש להניח שאותו קוסקוסה, נוכח נסיבותיו האישיות המוזכרות בפסק הדין, היה ממוקם בתחתיתו של המתחם, או אפילו בחריגה מתחתיו, אילו נקבע מתחם. יש לזכור, עם זאת, כי באותו מקרה, המערער קוסקוסה לא הורשע בעבירה נוספת של סיוע לאחר מעשה.

10. נוכח כל השיקולים והנתונים שהובאו לעיל, המתייחסים לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולפרמטרים הנוספים שבאמצעותם נקבע המתחם, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיה של הנאשמת נע בין 20 חודשי מאסר בפועל ועד 42 חודשי מאסר בפועל, ובנוסף לכך - עונשים נלווים כגון מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

מיקום הנאשמת בתוך המתחם, או חריגה מהמתחם

11. הצדדים הסכימו כי במקרה דנן, נוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת, לרבות היותה נעדרת עבר פלילי, נסיבותיה האישיות, אימהותה לשלושה ילדים קטנים, נטילת האחריות, ההודייה המוקדמת ושיתוף הפעולה עם רשויות החקירה, יש למקם את הנאשמת בתחתית המתחם. למעשה, הסניגור עתר לבית המשפט לשקול חריגה מהמתחם לקולא, וב"כ המאשימה לא התנגד לעתירה זו.

ואכן, במקרה שלפנינו, נראה לי שקיימת הצדקה לחרוג במעט מהגבול התחתון של מתחם העונש ההולם, וזאת בשל שיקולי שיקום. ניתן לראות, כי הנאשמת, אשר מעדה בצורה חמורה במקרה שלפנינו, ניהלה אורח חיים נורמטיבי לפני האירוע, שבמסגרתו אף עבדה כמטפלת בילדים אוטיסטיים. היא גידלה את שלושת ילדיה בצורה ראויה, חרף הקשיים שהיו נחלתה בשל מערכת היחסים הזוגית שהתפרקה, כעולה מהתסקיר. מתוך הנסיבות שהובאו בפניי, כמו גם מתוך דבריה האחרונים של הנאשמת, עולה כי סמוך לאחר ביצוע המעשה נתקפה חרטה ורגשות אשם. אלה הובילו אותה לפנות למשטרה ולדווח על האירוע, גם על חלקה בו וגם על זה של שותפיה, וכיום היא עדת תביעה במשפטם, שמתנהל בנפרד. דברים אלה משליכים על סיכויי השיקום שלה.

ניתן ללמוד על סיכויי השיקום בעניינה גם מתוך תסקיר שירות המבחן, המלמד על כך שגם בתקופת מעצרה מקיימת הנאשמת קשר עם גורמי הטיפול במחלקה לשירותים חברתיים בקלנסואה, בנוגע לילדיה. נוסף על כך, שירות המבחן ציין את שיתוף הפעולה של הנאשמת מול גורמי הטיפול במסגרת המעצר ותפקודה החיובי במעצר, שעליהם למד שירות המבחן מתוך שיחה עם גורמי הטיפול בבית המעצר "נווה תרצה". כל אלה מלמדים על סיכויי השיקום של הנאשמת, ואפילו על שיקום שכבר החל. לטעמי, אלה מצדיקים חריגה מסוימת ממתחם העונש ההולם.

נוכח דברים אלה, נראה לי כי יש להטיל על הנאשמת עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים.

רכיבי ענישה נוספים

12. בנוסף לעונש המאסר בפועל, יהיה מקום להטיל על הנאשמת גם מאסר מותנה.

בנוגע לרכיב של קנס: דומני כי מצבה האישי של הנאשמת מצדיק הימנעות מהטלת קנס, מה גם שבמקרה זה, בכוונתי להטיל פיצוי למתלונן, ואעדיף שמשאביה המוגבלים של הנאשמת יופנו לאפיק זה.

חרף האמור לגבי מצבה האישי של הנאשמת בכל הקשור להטלת קנס, נראה לי כי יש מקום להטיל עליה לשלם פיצוי מסוים למתלונן. בעניין **אכרם** ציין בית המשפט העליון:

"אין - ולא ייתכן - חולק על חומרתו של האירוע בשלו הורשעו המערערים, כל מערער לפי חלקו. פרשת שוד ותקיפה בחבורה מטביעה מטיבה חותם טראומטי על קרבנותיה, והדבר אינו צריך ראיה".

(פסקה כ"א לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין [כתוארו אז]).

יש לזכור, כי דברים אלה לקוחים מפסק דין (שאליו הפנתה ההגנה), שקבע כי חלקם של אותם מערערים באירוע כולו היה קטן למדי, אך גם לגבי אלה התייחס בית המשפט העליון לפגיעה הכוללת בקרבן.

נוכח דברים אלה, דומני כי יש לבטא את החרטה של הנאשמת כלפי המתלונן גם בתשלום פיצוי, ולו סמלי. אני מניחה, כי עיקר הפיצוי למתלונן יוטל על המשתתפים העיקריים באירוע.

סיכום

13. נוכח כל האמור, אני מטילה על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן 18 חודשים, בניכוי תקופת מעצרה של הנאשמת מיום 14.7.15 ועד היום;
- ב. מאסר בן 6 חודשים, אך הנאשמת לא תישא בעונש זה אלא אם תבצע עבירה שבה הורשעה, או עבירת אלימות אחרת מסוג פשע, וזאת בתוך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪, אשר ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים, האחד ביום 1.10.16 והאחר ביום 1.12.16. הפיצוי יופקד לטובת המתלונן במזכירות בית המשפט, והתובע יעביר למזכירות את הפרטים הנדרשים על מנת שניתן יהיה להעביר את הפיצוי למתלונן.
- ד. מוטל צו פיקוח למשך שנה, החל מיום שחרורה מהמאסר, שבמהלכה יעמוד שירות המבחן בקשר עם הנאשמת, יעקוב אחר התקדמותה ויציע כל הצעה שימצא לנכון להמשך טיפול. מובהר לנאשמת כי עליה להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ו, 10 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.